

зи звѣрь, който бѣ по-напрѣдъ назначенъ да го раскъса. Исполнотѣ-лесатыйтъ гладиаторъ Нигеръ не знаеше че бѣше съсѣдъ на льва.

Свѣтканицата откри образа на звѣра и на чловѣка, но и на двамата звѣровитата природа бѣше са вече опитомила.

Лъвътъ даже са примѣкваше до гладиатора, като да търсеше другаръ, а гладиаторътъ не са оттеглеваше отъ него, но стоеше си на мѣстото и трепереше; възбунтуваніето на природата, като бѣ раскъсало обыкновенныйтъ свръски, изличило бѣ и най-малкытъ слѣды отъ враждебство и умраза.

А когато описванытъ лица са намѣрваха подъ страшното покровителство на сводоветѣ, минж испрѣдъ храма глѣвны носяща една глота състояща отъ мжгіе, купно и жены. Тѣ бѣхж Назаряне, единъ *скокъ* душевенъ, *скокъ* свѣрхчловѣческій, ако и да ты не отиѣняваше съвършенно отъ уплашваніето, отпѣждаше обаче всякой страхъ отъ туй священо тѣхчо сепваніе. Тѣ вече бѣхж обржгнжи да нѣрвать, по едно заблужденіе, което бѣше прѣобладаало въ първытъ християны, че свѣршепіето на свѣта бѣше вече близу, и че бѣше настанжлъ вече очакваныйтъ часъ.

— Тежко и горко на васъ! выкаше велегласно най старыйтъ водитель на онѣзи глота. Видте! Господъ слѣзва за да вы сѣди. Небето праща знаменія на земята огненныйтъ си дѣждъ, тежко и горко на васъ чловѣци богати и силны! тежко и горко на идолослужителя, на оногозъ който обджава скотоветѣ, тежко и горко на онѣзъ които проливать кръвь, и имъ е драго да гледать сыноветѣ Божіи въ послѣднето имъ съ мжкы издѣхваніе. Тежко и горко на блудницата дщеря на морето, тежко на нея!

Въ едно отъ честытъ прѣсякнованія на буйныя онзи дѣждъ, Главкъ растушаше Иона, като ѣж насърчаше за да пѣтувать; тѣ стояхж на крайното стѣпало на сводоветѣ двояще ся и въ сумитніе и видѣха близу до тѣхъ единъ старецъ, който носеше едно вретиче съ пары на едното си рамо и са крачаше колкото можаше подпирантъ съ другата си рѣка о рамото на единъ глѣвны носящъ момѣкъ. Главкъ позна че тѣ бѣха баща и сынъ, еданытъ сребролюбивъ, а другыйтъ разблуденъ и развратенъ.

— Тате, казваше сынътъ, ако не вървишь по-скоро принуденъ съмъ да тя оставя, иначе и двамата са намѣрвамы въ опасность.

— Кога е тѣй, сынокъ, иди си ты съ богомъ, а остави бащж си на честытъ му.

— Но не трѣба да умрж отъ гладъ; дай ми парчкытъ си, и момѣкътъ искаше да грабне вретичето.